

Peter Nielsen: Ved tidligere finanslovdebatter har jeg tilladt mig at fremføre problemet med den manglende beskæftigelse i de nordjyske landkommuner, spørgsmålet om de såkaldte arbejdsløhedsøer. Der er også i de senere år udfoldet store anstrengelser for at komme dette samfunds-
onde til livs. Folketinget har vedtaget love, der skulle ophjælpe beskæftigelsen; regeringen har udfoldet store anstrengelser, ligesom de lokale amtsudvalg, arbejdsministeren foranledigede nedsat, har ydet deres bistand. Alligevel er problemet stadig uløst, og hvis de mange offentlige arbejder, grundforbedringer og vejanlæg, ikke kan fortsætte i lige så høj grad som hidtil, kan man endog vente en forværring.

Det er nu meningen, at Danmark skal deltage i det almindelige vesteuropæiske kapløb om at få amerikansk kapital og industri til landet. Det er et initiativ, man må hilse med glæde. Når man ser, hvordan f. eks. England og Holland har løst deres arbejdsløshedsøproblem ved hjælp af udenlandsk kapital og industri, er det med meget store forventninger, man i Nordjylland ser hen til resultaterne af dette nye initiativ. Det er så at håbe, at den ny industri virkelig vil blive placeret i arbejdsløhedsøerne og ikke i hovedstadsområdet. For at medvirke hertil ville det være formålstjenligt, om der til de nordjyske amtsudvalg blev knyttet sagkyndige folk, der kan være såvel dansk som udenlandsk industri behjælpelige med at placere den de rigtige steder, hvor den ledige arbejdskraft findes. Det vil være uheldigt, om den nuværende flytning af arbejdskraft fra Jylland til hovedstadsområdet skal fortsætte og måske endog forstærkes, så meget mere som der ikke mindst i Limfjordsegnene findes mange uudnyttede, virkelig produktive arbejdsmuligheder.

Det er værst for den arbejdsløse, navnlig når han har opbrugt sin arbejdsløshedsforsikring og er henvist til socialkontoret, hvilket er tilfældet i dag for mange nordjyske arbejdsmænd; men det er også en økono-

misk belastning for samfundet, og det ville være bedre, om de penge blev anvendt til f. eks. landvindingsarbejder.

Der er allerede af den foregående taler, det ærede medlem hr. Axel Ivan Pedersen, peget på de arbejdsmuligheder, som Limfjordsegnene i så henseende frembyder. Store arbejder er allerede med godt resultat udført og flere planlagt, som forhåbentlig kommer til udførelse i det kommende finansår, men den helt store landvinding deroppe kan først finde sted, når Thyborønsspørgsmålet har fundet sin løsning. De sidste 2 ugers storme har bevirket store ødelæggelser af landbrugsarealer, og der er frygt hos alle, der bor ved Limfjorden, for, at den store katastrofe kan ske, hvis havet en dag virkelig bryder igennem. Vandbygningsdirektoratet kan ikke give nogen garanti, men deler frygten for, at gennembruddet kan komme når som helst. Hvilke millionværdier der da vil blive ødelagt, kan man næppe gøre sig forestilling om, og selv om en gennemførelse af 1946-loven vil koste mange penge, vil det sikkert i det lange løb være det mest økonomiske at få den gennemført.

Bygningen af kammersluserne er anslået til at koste ca. 150 mill. kr. Siden lovens vedtagelse er der i de 10 år af skiftende regeringer og finansudvalg bevilget 26 mill. kr. Med den fart vil det altså tage mindst yderligere 50 år, inden Thyborønsspørgsmålet er løst. Hvilke ulykker og ødelæggelser der kan ske i det tidsrum, vil være fuldstændig uoverskueligt. Det er derfor at håbe, at det nul, som foreløbig i finansloven står ud for Thyborøn, vil få en del cifre foran sig, men altså helst ikke ene nuller.

1946-loven imødekommer alle erhvervsinteresser, men hvis de fornødne midler til dens gennemførelse ikke kan bevilges inden for en overskuelig årrække, vil spørgsmålet om en anden og billigere løsning rejse sig med yderligere kraft.

Der har også i den senere tid være planer fremme om at inddæmme Limfjordsarealerne ved digebygning. Det er vel en løsning, der